

[Urban Hansen.]

Sådan som udligningsloven nu engang er formet, har det afgørende betydning, hvor mange udgiftsområder der indgår i beregningen. Udligningen har nemlig ikke til formål at foretage en udgiftsudligning, hvor der overføres beløb fra en kommune med relativt små udgifter til en kommune med relativt store udgifter. Udgifterne har kun betydning ved beregning af det såkaldte udgiftstal, der beregnes for Frederiksberg-København under eet og for Gentofte-København under eet, og jo højere udgiftstallet er, desto større bliver udligningstilsvaret til København. Vejudgifterne medtaget ville f. eks. i 1953—54 have betydet, at Københavns kommune ville have fået 5,7 mill. kr. mere i udligningstilsvær, end den nu fik tildelt.

Motiveringen for, hvilke poster der skal indgå i udgiftstallet, har man på side 121 i betænkningen vedrørende udligningen mellem København og Frederiksberg, afgivet i 1935. Her udtales det — jeg beder om formandens tilladelse til et citat:

„Ved afgørelsen af, hvilke udgifter der bør indgå i udgiftstallet, har man ment kun at burde medtage sådanne udgifter, hvis størrelse enten i overvejende grad er lovbundne, eller som ifølge hele deres karakter er typiske udtryk for det kommunale udgiftsniveau.“

Jeg mener, at bl. a. vejudgifterne og biblioteksudgifterne i høj grad falder ind under den sidste kategori.

Dette forslag blev overtaget af Gentofte kommunes udvalg, hvis betænkning i 1936 dannede basis for selve lovforslaget om udligning. Det forekommer mig derfor helt rimeligt, når Københavns kommunes repræsentanter i den betænkning, som er afgivet om voldgiftsrettens arbejde, siger, at de måtte ønske flere udgifter med i beregningen, så meget mere som der har været en stadig stigende forskel mellem de to vigtige faktorer i hele beregningsgrundlaget, udgiftstallet og skattetallet.

Ved lovens seneste revision i 1953 havde Københavns kommunes repræsentanter i voldgiftsretten peget på, at reguleringen af spændvidden mellem udgiftstallet og skattetallet i stedet for efter forandringen i detailpristallet burde ske efter de reelle svingninger i selve udgiftstallet. Det blev den-

gang afvist med den begrundelse, at erfaringerne efter revisionen, som havde fundet sted i 1951, endnu var altfor begrænsede. Men nu kan vi altså konstatere, at det er erkendt, idet man er enedes om at forlade detailpristallet som grundlag for beregningen og i stedet gå over til et indekstal, som efter lovforslaget angiver den procentvise størrelse af udgiften pr. indbygger indenfor de udgiftsområder, som medtages ved udligningstilsvarets beregning. Man er her enedes om at anvende det udgiftstal, som er lavest, altså udgiftstallet i den af de tre kommuner, der har det laveste tal, og det er i øjeblikket København. Denne ændring fra detailprisgrundlaget til det nye indekstal er den væsentligste forklaring på, at Københavns kommune ved den nye lov vil få et større udligningstilsvær.

Herudover er man enedes om fremtidig at medtage pensionsudgifterne med 30 pct. mod hidtil 20 pct., og endelig er man enedes om at bruge en anden grundskyldpromille end hidtil. Fra 1937 har man i København haft en grundskyldpromille på 7,5, og man har ikke haft nogen mulighed for at forhøje den. Der er ved lovændring i fjor skabt mulighed herfor; det såkaldte loft blev fjernet, og resultatet har været, at Københavns kommune har forhøjet sin grundskyldpromille til 11 og Frederiksberg sin til 12.

For nu at finde en fællesnævner, der i nogen måde skulle kunne bruges som et beregningsgrundlag, har man i voldgiftsretten diskuteret sig frem til et tal på 8,7. Hvis man ville spørge, hvad der begrunder dette tal, så siges det i betænkningen, at man, da man gennemførte selve skattetallet og altså havde den normale 100 pct. udskrivning som grundlag, også havde en såkaldt normaliseret grundskyldpromille, 7,5, som jeg før nævnte for Københavns vedkommende. I mellemtiden ser man, at der for den egentlige kommuneskat er blevet tale om en normalisering på omkring de 120 pct., forsåvidt angår den personlige skat, og en nogenlunde tilsvarende stigning i de 7,5 promille er det, der motiverer tallet 8,7, som nu foreslås som grundlag for den nye beregning af grundskyldpromillen.

Man er enig om, at loven på dette område skal have virkning tilbage til 1. april 1955, for, som man siger, det er det tids-